

Sue Bentley

Varázslatos nyuszi

CSODÁS
VAKÁCIÓ

Nyíl nyuszi – akit tejeskávé színű bundájáról tudsz felismerni – őrzi azt a mágikus kulcsot, ami megóvja a dús füvű és csodás Holdfény mezőt, ahol a nyulak biztonságban és boldogan élnek. A kulcsot azonban gonosz erők akarják megkaparintani, így Nyílnak el kell menekülnie a mezőről, és a mi világunkban kell elrejtene a kulcsot. Vajon sikerül olyan barátot találnia köztünk, aki vigyáz rá, és segíti küldetésében?

„Ha egyszer lesz egy nyuszim, biztosan olyan színűt választok majd, mint Nyíl, mert ő a világ legügyesebb nyula!”
Dóri

„Azt mondják, a nyulak gyávák, pedig Nyíl nagyon bátran viselkedett!”
Alex

Sue Bentley

Varázslatos nyuszi

CSODÁS VAKÁCIÓ

— részlet —

★ Prológus ★

Nyíl körülnézett a Holdfény mezőn. A varázslatos nyuszik közül sokan a száraz, fűfoltos földön ugráltak, mások fonnyadt növényeket rágcsáltak. Épp időben érkezett vissza.

A nyakában hordott aprócska aranykulcs fényesen ragyogott, és kristálypor emelkedett a levegőbe. Finoman lehullt, mire dús fűszőnyeg és élénk színű vadvirágok jelentek meg, és terjedtek szét, míg már beborították az egész mezőt.

Az éhes nyuszik falatozni kezdtek. A fiatalok ide-oda hemperegtek, bundájuk beszívta a harmatos fű illatát.

Egy idősebb társa Nyíl felé szökdécselt. Sötétszürke pofiján bölcs arckifejezés látszott.

– Szikra! – Nyíl üdvözlésül fejet hajtott a kotorék vezetője előtt.

– Jó újra látni téged, Nyíl! – válaszolta Szikra mély és bársonyos hangon. – Jól választottunk, amikor téged tettünk meg a varázkulcsunk őrzőjévé.

A nyuszt elöntötte a büszkeség a vezér dicséretét hallva. Tudta, hogy az élete árán is védelmezné a kulcsot.

Hirtelen felfordulás támadt a Holdfény mező távolabbi végében, Nyíl látta, hogy egy csapat nyúl siet feléjük.

– Jö-jönnék a sötét nyulak! – visította az egyikük pániktól tágra nyílt szemmel.

Nyíl ezüsthegyű füle idegesen lelapult. A sötét nyulak a közelben éltek egy mély

vízmosásban. A föld annyira kiszáradt, hogy nem nőtt ott semmi, és éhesek voltak, de nemet mondtak Szikra meghívására, hogy lakjanak velük a Holdfény mezőn.

– Jönnék, hogy ellopják a varázskulcsunkat – morogta Szikra –, és arra használják, hogy a vízmosást újra zölddé és gyönyörűvé tegyék.

– De a kulcs hatalma nélkül a Holdfény mező sivataggá válik! – kapkodott levegő után Nyíl.

– Ezért kell újra elmenned a Másholba! – válaszolta Szikra komoran. – Rejtőzz el, hogy a sötét nyulak ne találhassák meg a kulcsot!

Nyíl nagyon tapasztalatlannak és rémültnek érezte magát, de tudta, hogy a kotorék számít rá.

– Megteszem!

Szikra halkán, de élesen felkiáltott.

A kotorék összes nyula feléjük szaladt, és kört formált Nyíl körül. Hirtelen a nyuszi

nyakában lógó aranykulcs éles fénnel felragyogott.

A fény lassan elhalványult, a fehér és ezüstszínű varázslatos nyuszi helyén apró, halvány kávészínű, bolyhos bundájú nyuszi állt, nagy barna szemében apró szivárványok csillogtak.

– Most menj! Használd ezt az álcát! – kérte Szikra. – Csak akkor térj vissza, amikor a Holdfény mezőnek újra szüksége lesz a kulcs varázserejére! És vigyázz a sötét nyulakkal!

Nyíl felszegte apró bolyhos fejét.

– Így lesz!

Ding. Dong. Ding. Dong. A nyulak ritmusra dobolni kezdtek a lábukkal. Nyíl érezte, hogy növekszik a varázserő, és kristálypor csillámlott körülötte, miközben a Holdfény mező egyre jobban elhalványult...

★ 1. fejezet ★

Becky Hodge korán és izgatottan ébredt.

– Hurrá! Itt a tavaszi szünet! – kiáltotta, és arra gondolt, mi mindent csinálhat a barátaival: tenisz, úszás, talán még lovagolhat is. Visszadobta a takarót, és majdnem kiesett az ágyból a nagy izgalomban, hogy felkeljen.

A kora reggeli napfény besütött az elsötétített szobába a spaletta szív alakú résén keresztül. Becky zavartan ráncolta a homlokát.

Spaletta? A szobájában nincs is...

És aztán eszébe jutott, hol van.

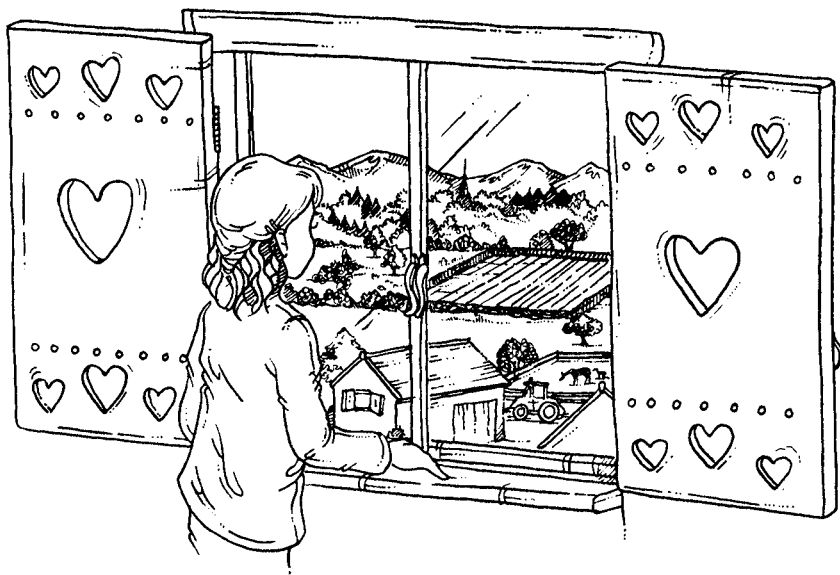
– A Gyűszűvirág farmon!

Becky a nagybátyjával maradt, míg az anyukája és Katy néni elutaztak egy tanfolyamra. Kézműves és kötésórákat tartottak.

Bár egy kicsit fura volt a farmon csak Den bácsival és az unokatestvérével, Leonnal, aki egész nap a számítógépén játszott, legalább itt több mindent lehetett csinálni, mint náluk. Az apukája egy fontos megbízáson dolgozott otthon, amihez csendre és nyugalomra volt szüksége. De Becky nem így akarta tölteni a szünetet!

– Derítsd ki, hogy te el tudod-e rángatni Leont a számítógépétől néhány órára! – mondta Apa, amikor tegnap este jó éjszakát kívánt. – Ha neked nem sikerül, akkor senkinek.

Becky magában vigyorogva lépett a zsalukhoz. Apa mindig azzal ugratta, hogy túl lelkes, és nem fogad el nemleges választ.

Ott állt, és végignézett a farmon, a hatalmas fészereken és földeken, melyek tele voltak kukoricával és zöldségekkel.

Halványan látszottak egy távoli falu körvonalai; azon túl csak sűrű erdőt látott és a hegyek zöld lankáit.

Becky sóhajtva elfordult az ablaktól. A farm mérföldekre volt minden mástól. Nem maradt más választása, mint ebből a helyzetből kihozni a legtöbbet.

Miközben farmert és pólót vett fel, erősen törte a fejét, hogy mit csinálna szívesen Leon a számítógépes játékokon kívül. Focil! Azt minden fiú szereti, nem? Talán meggyőzőhetné, hogy jöjjön ki játszani.

Épp felhúzta a tornacipőjét, amikor kopogtattak az ajtón.

– Gyere be! – kiáltott ki Becky.

Leon dugta be a fejét az ajtónyílásba. Homokszőke haja a homlokába és komoly kék szemébe hullt. Tizenkét éves volt, három évvel idősebb Beckynél.

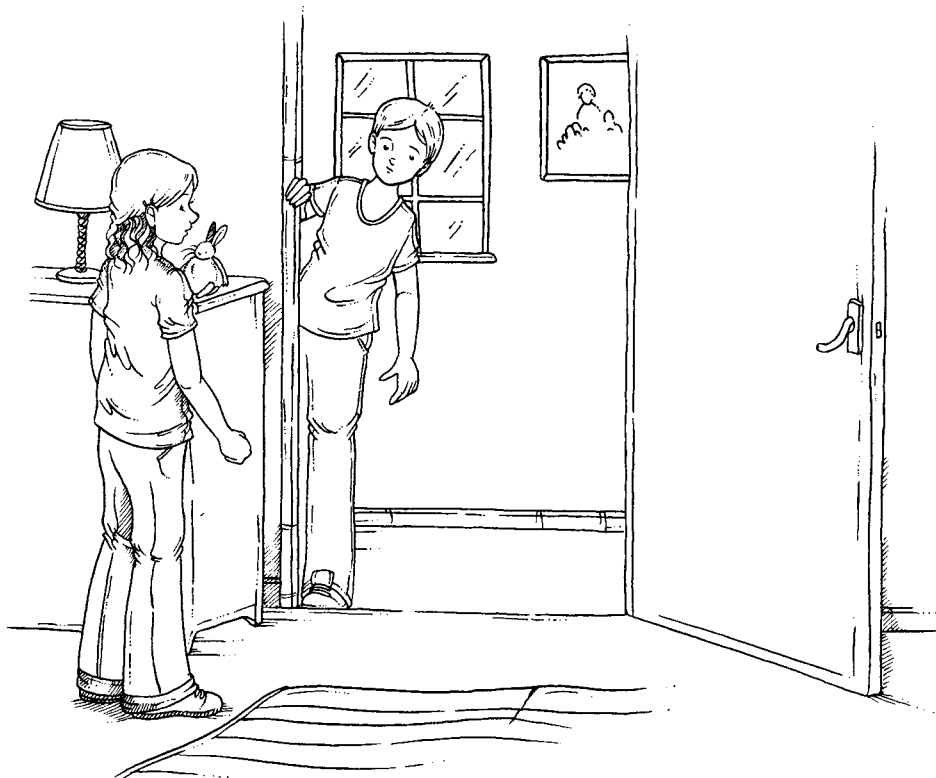
– Szia, Leon! Van kedved később focizni egy kicsit? Egész jó vagyok sportokban. Nézd! – Becky bátran lépdelt ide-oda, mint ha a labdával cselezne. De lelkesedésében a cipője orra beleakadt a szőnyegbe, és majdnem felbukott.

Leon kíváncsian nézett rá.

– Bocs... nem lehet. Valamit be kell fejeznem.

– Ó... Hát, jó. Ha végeztél, talán csinálhatnánk valamit együtt? – próbálkozott újra Becky. – Mit szólnál a teniszhez vagy a kriketthez? Vagy megmutathatnád az erdőket...

– Talán később. – Leon kihátrált az ajtóból, és a lépcsőfordulóból kiáltott vissza:

– Csak azért jöttem, hogy szóljak, kész a reggeli!

Becky próbált nem törődni azzal, hogy egyre csüggedtebben követi lefelé az unokatestvérét. Talán Leon nem szeret kisebb gyerekekkel együtt lógni. Valahányszor Becky itt járt, Leon a szobájában maradt.

Den bácsi a konyhaasztalnál ült, teát ivott és egy gazdálkodásról szóló magazint olvasott. Mosolyogva felnézett, amikor Becky bejött.

– Szia, bogaram! Jól aludtál?

– Igen, kösz! – Becky vizonozta a férfi mosolyát, miközben leült Leon mellé, aki nagyon elgondolkodva bámult maga elé.

– Ő itt Mrs. Kelly. – A nagybátyja egy alacsony, kerekded alak felé biccentett, aki a tűzhelynél tüsténkedett. A férfi elmagyarázta, hogy az asszony főz és vezeti a háztartást, míg Becky nagynénje távol van.

– Üdv, Mrs. Kelly! – köszönt Becky vidáman.

– Jó reggelt! – Mrs. Kelly visszamosolygott a kislányra, de csak egy rövid ideig. Ősz haját csinos kontyba fűzte, és makulátlan kötény védte kék virágos ruháját. Gőzölgő tojást, szalonnát, babot és kolbászokat tett az asztalra, majd egy halom pirítóst.

– Tessék! Szolgáljátok ki magatokat!

Becky érezte, hogy korog a gyomra az előtte lévő lakoma láttán. Nekilátott megpakolni a tányérját.